

дание употребяватъ латинска-та азбука⁽²⁰⁾. Прочее, за утвърдяване-то на християнство-то, за утвърдяване-то и разпространяване-то на словено-българска-та писменност и просвѣщение въ България, българският народъ дължи на Седмочисленници-тѣ и на царѣве-тѣ си Борисъ и синъ му Симеонъ.

Български писатели, съвременници и ученици на Седмочисленници тѣ биле: инокъ-тъ Храбръ, свещенноинокъ Григорий, свещенноинокъ-тъ Козма, Иванъ екзархъ български, който превелъ нѣколко книги и сѣчинилъ *шестодневъ* (единъ видъ тълкование за шестодневно-то сътворение на свѣта), па и самъ царъ Симеонъ въ мирно врѣме се занимавалъ съ книжнина-та. Царъ Симеонъ се училъ въ Цариградъ; той изучилъ всички-тѣ тогавашни свѣтски и духовни науки. Царъ Симеонъ избралъ отъ всички-тѣ сѣчинения на Ивана Златоуста сто тридесетъ и шестъ проповѣди (слова), превелъ ги отъ грѣцки на български и съ нѣкои притурки, нарѣкълъ ги изобщо *Златоструй*. Нъ отъ какъ България подпаднала подъ грѣцко влияние, въ врѣме-то на на царя Петра, и напослѣдъ подъ грѣцка власть, въ врѣме-то на царя Бориса 2-й, па като паднало подъ сѣща-та власть и западно-то българско царство, свършилъ се и златния вѣкъ на старо-българска-та книжнина. Додето България се е намирала подъ византийска-та власть, развитие-то на българска-та книжнина се доста спрѣло; не било вече както по-прѣди; ала слѣдъ възобновяване-то на българско-то царство отъ братя-та Петръ и Асѣнъ, тя пакъ захванала да се развива и дала добри плодове.—Отъ

(20) Освѣтъ на словенски-тѣ племена, старо-българският езикъ станалъ не само черковенъ, ами и писменъ езикъ на румѣни-тѣ и на арнаутѣ-тѣ, а слѣдъ падане-то на българско-то царство и турци-тѣ го употребявали доста врѣме като писменъ езикъ. Румѣни-тѣ употребявалъ старо-българският езикъ до около 35 години, а най-вече откакъ се сѣединилъ Влашко и Богданско въ една държава, подъ единъ князь—избрания тогава Александъръ Иванъ Куза. Отъ негово-то князуване насамъ румѣни-тѣ вече захваналъ да се полатинчватъ въ всѣко отношение. Севѣрнитѣ православни арнаути и до-сега употребяватъ българска-та писменност, а южнитѣ — грѣцката. Католици-тѣ арнауте (миридитѣ-тѣ), нема сѣмѣние, употребяватъ латинска-та, а мохамеданѣ-тѣ арнауте — арабска-та. А пакъ не само до дѣто столица-та имъ била въ Одринъ, ами и откакъ я пренесле въ Цариградъ, званичния писменъ езикъ на турци-тѣ билъ българският езикъ. Не само фермане и други султански заповѣди сѣ писани на български езикъ, ами и сношения-та на турско-то правителство, преписка-та му съ сѣсѣдни-тѣ и други държави, сѣ ставале на български езикъ. Днешниятъ турски писмоуенъ езикъ, сѣставенъ отъ арабски, персийски и турско-татарски езици, води потекло-то си отъ когато, въ врѣме-то на султана (юлейманъ 1-й, дойдохъ въ Цариградъ багдадски-тѣ учени,—улеми, имами и други мохамедански законоучители и вѣроучатели.